

Van briesje tot orkaankracht

wind die mensen kan behagen
verkoeling brengt op warme dagen
wind die dartel met 'n blaadje speelt
en even steels je haren streelt
wind die soms zijn zuchten staakt
maar ook 't vlieg'ren mogelijk maakt
de wind die alle wetten hoont
is de wind die zich een vriend betoont

wind die water hoger stuwt
zacht gesteente ruwer ruwt
wind die langs je oren fluit
die jaagt met bladeren als buit
wind die tot evacuatie noopt
in razernij gebieden sloopt
de wind die alle wetten hoont
is de wind die zich een vijand toont.

Resi Faessen
December 2013

Herfstrepertoire

Bladeren
volgen het
repertoire der jaren
hun gouden kleurenpracht overschreeuwt
onsterfelijkheid.

Annie Kessels
uit de dichtbundel *Heksenketel*, 1996

Herkenning

Gouden blaadren
sterven sierlijk
hun zwanenmeer

onbevangen gaan zij weer
naar hun kloppend hart

de aarde

Karin Vossen
uit de dichtbundel *Zaad*, mei 1991

De Gouden Eeuwers van het Rijksmuseum

Bleek is hun huid, hol blikken hun ogen
Ernstig poseren zij te midden van
en bijna opgezogen door
Calvinistisch zwart en donkerbruin
Gesteven zijn
hun smetteloos witte kanten kragen
Smalle banen verlichten moeizaam
hun sombere kamers

Maar als het nacht is
en de galerij slechts schemert
verdiept de donkerte
in hun portretten
en treden kleuren
hongerig naar voren

Brokaat flonkert nu
als sterren aan een firmament
en damasten kleden golven plooiend
bijna uit de schilderijlijsten

Pauwen schreeuwen honden blaffen hoeven trappelen
geurend en brassend Bourgondisch banket
lallend drankgelag bedwelmende bloemen
grauwe zeeluchten vol kanongebulder
gouden glans over Wodanseiken

Deze nacht draait de tijd zich om,
hoor ik hun stem
voel ik hun huid
ruik ik hun huizen,
glijden mensenlevens
voorbij

Karin, oktober 2013

Impressies

Zandvoort aan zee, stralende nazomerdag

Jonge mensen
In strandstoelen, op badlakens
Hoofden gebogen
Iphones, Galaxys, smartphones
Foto: smile, nog een foto samen
Appje, groepsgesprek, tweeten
Eb

Gedachteloos zit ik op het strand
Ervaar de zee, het warme zand
Krijsende meeuwen, deinend, vechtend
Fascinerend wolken spel
Knisperende schelpen onder blote voeten
De geur van zee

Nokia, museumstuk, geluidloos in mijn tas

Genieten van gravende kinderen
Verliefde mensen, een innige kus
Moslimvrouw met zwarte hjaab, boerkini
Verkoeling zoeken in de golven
Sleurhutjes gevuld met snacks, ijs, vis
Het behoedzaam naderen van de golven

Jonge mensen
Op badlakens, in strandstoelen
Gebogen hoofden
Smartphones, Galaxys, iPhones
Nog een laatste foto samen: smile
Tweetje, groepsgesprek, appen
Vloed

Annemiek Korsten
September 2013

Mijn mobieltje

Ik spits mijn oren om te horen
waar de haan nu koning kraait.
Bedenklijk bemerk ik even
dat 't weer om mijn mobieltje draait.

Een herhaling van dat hanengekraai
komt waarschijnlijk uit mijn tas.
Maar evenzo goed is het mogelijk
dat het geluid komt uit mijn jas.

Wie heeft me zo dringend nodig?
Waar zit die verdraaide mobiel?
Ik word nu steeds nerveuzer,
het geluid snijdt door mijn ziel.

Zal er wat gebeurd zijn soms,
waar is toch die GSM?
In paniek ren ik al zoekend rond,
waar zit ie nou, waar heb ik hem?

Mijn verstand lijkt te verbleken,
mijn handen beginnen te trillen,
mijn gezicht wordt beurtelings wit en rood.
Wat zal die aanhouder willen?

Het "kukeleku" klinkt in de hoek
zoekend kijk ik achter alle planten
en....eindelijk, daar is hij dan.
Hij ligt onder een stapeltje kranten.

Maar wat schetst mijn verbazing,
opeens is het rinkelding weer stil.
Doch nu ik hem gevonden heb,
weet ik nog niet wat die ander wil.

Ik kan het gewoon negeren,
maar nieuwsgierig als ik van nature ben,
denk ik dat ik even terug ga bellen
en zo de reden van die stoorzender ken.

Nog een vierregelig coupletje
van dit herkenbare mobielverhaal
met tot besluit mijn eindconclusie
vermengd met een vleugje moraal.

Wat was ik toch een tevreden mens.
Wat was mijn rustig leven fijn,
toen ik nog niet bereikbaar was
en even ongestoord mezelf kon zijn.

Resi Faessen
September 2013

Gedicht

Soms zoek ik in mijn zakken
in het diepste van mijn tas
naar een papiertje, een velletje maar
gebruikt, misschien geleend
omdat ik al die woorden
niet wil verliezen, woorden
die als een blauwe lijn drijvend
een pad gronden door mijn geest
al die woorden die dreigen
achtergelaten te worden in
duisternis en vergeten.

Tijd die verloren voelt

Soms
wil ik woorden bewaren
om los te kunnen laten dat ik ze ooit bezat.

Annie Kessels
Augustus 2013

Zomers morgenrood

in het reine van het ochtendgloren
als de levenslucht nog is verkild
de aarde slaperig en verstild
klautert de opkomende morgenzon
via een onzichtbare ladder
in een halfronde cirkelboog
langzaam tegen de aardbol omhoog
nog maar net boven de einder uit
laat ze al klauterend en klimmend
haar gekleurde zonnestrallen
in een waaier over de aarde dwalen
waardoor mens en natuur ontwaken
in een karmozijnrode gloed
met de belofte van een zomerdag
zo lang als die dan duren mag
want eer de avond is gevallen
zo luidt een opmerkelijke wijsheid
brengt het warme morgenrood
altijd weer water in de sloot
en eindigt verwachting in mineur

Resi Faessen
Juli 2013

Bergetappe

Als er iets is
waar ik met de beste wil
van de wereld
niet naar kan kijken,
waar ik geen greintje
medelijden mee heb,
waar ik vooral ook geen promieltje
sex-appeal in ontdek

dan is het wel:
een uitgemergelde wielrenner
na de finish,
zijn gezicht op halfdood
zijn stem nog slechts
een uh uh uh
zijn lijkenwit en knokig lichaam
verpakt in een deprimerende
schreeuwerig gekleurde folie
die sportoutfit heet
en landen verder nog
walmt zijn dierlijk oud zweet
door mijn tv-scherm heen,
als mist in mijn huiskamer

Nee, de Tour de France
is niet bepaald
mijn hoogtepunt
van het jaar

Karin Vossen
Juli 2013